Aventurile submarinului DOX

SERIA NOUĂ

82

O tragedie la fluviul Yukon

O tragedie la fluviul Yukon

de H. WARREN, traducere de LIA HÂRSU

I. — IN URMĂRIRE.

DOCTORUL BERTRAM își continuă povestirea:

— Cunoșteam drumul pe care Indienii Koluși îl luaseră sub conducerea lui Kuskwag, după răpirea lui Maud Gallagher: porniseră în susul Yukon-ului, spre inima Alaskăi.

Bătrânul Tim spusese — pe bună dreptate — că dușmanii noștri, cu prada lor, ar putea părăsi undeva fluviul, în vreun loc presărat cu sfărâmături de stânci, unde n'am fi putut descoperi nicio urmă de-a lor.

Dar cei trei urși o iubeau pe Maud ca niște câini credincioși, — vor găsi ei urma oriunde, chiar dacă fugarii ar fi străbătut printre stânci.

Făcuserăm vreun kilometru în susul fluviului, când Marian se opri deodată.

— Stați! zise el agitat. — Cât p'aci era să facem o greșală foarte mare. Noi mergem pe țărmul de sud, pe câtă vreme dușmanii noștri ar putea tot atât de bine să meargă pe uscat ținând malul celălalt. Așa dar, trebue să ne despărțim neapărat. Vom trage la sorți cine dintre noi să străbată înot Yukon-ul și să

pornească în căutarea urmelor pe ţărmul celălalt.

După o scurtă consfătuire ne înţeleseserăm ca numai doi să trecem dincolo, căci aveam presimţirea că Indienii vor părăsi Yukon-ul pe ţărmul de sud.

Traserăm la sorţi cu beţişoare de mărimi diferite şi alegerea căzu asupra lui Pongo şi a mea. Firesc că nu era prea plăcut să străbaţi — în anotimpul acesta înaintat — fluviul lat de vreo doi kilometri în locul acesta. Afară de asta trebuia să luăm şi o plută mică, pentru ca să nu ni se ude, în timp ce vom străbate fluviul, vestmintele, merindele şi armele. Prin asta, statul în apă se prelungea, firesc.

Se făcuse târziu după-amiază şi cam răcoare. Cu ajutorul tovarăşilor noştri retezarăm câteva crengi trainice, cu care închipuirăm o plută. Apoi ne dezbrăcarăm şi ne legarăm vestmintele pe plută.

Brrr! că rece mai era apa! Mai cu seamă că de atâta vreme eram obişnuit cu zăpuşeala din pădurile seculare...

Şi apoi, sarcina noastră nu era de fel uşoară, căci Yukon-ul avea aici un curent destul de puternic, cu care trebuia să luptăm ca să nu fim târîţi de el.

Tocmai ne pregăteam — eu şi Pongo — să lăsăm pluta pe apă, când Gallagher strigă deodată:

Nu e nevoie să vă obosiţi, domnilor, căci îl trimit cu dv. pe Jim al meu, care vă va ajuta să străbateţi curentul. Veţi avea trebuinţă de el şi dincolo, ca să găsiţi urma lui Maud a mea, eventual şi pe teren stâncos.

Spunând acestea îşi desprinse de la şold o curea de piele ce semăna cu un lasso şi legă unul din capete în jurul grumazului celui mai apropiat urs uriaş.

Planul său era foarte simplu şi în acelaşi timp cel mai bun şi promiţător de izbândă. Ursul nici nu va simţi povara noastră în apă când va înota spre ţărmul celălalt, — dar nu mă dumiream încă în ce fel vroia s'aducă asta la îndeplinire Gallagher.

Dar n'aveam să rămân mult timp în nedumerire

Bătrânul arătă spre mine şi se adresă ursului ca unui câine:

— Jim, ăsta e noul stăpân, de care trebue să asculţi. Acum du-te pe ţărmul celălalt!

Uriaşul păşi spre mine, mă mirosi cu botul, apoi o luă spre mal.

— Repede în apă! strigă Gallagher. — El pricepe englezeşte şi va asculta ca un câine de poruncile dv.

Trupul enorm al noului nostru tovarăş se lăsă în apă, — repede dădurăm drumul plutei pe unde, ne lăsarăm şi noi după ea, ţinând cu o mână pluta şi cu cealaltă cureaua ursului.

Furăm târîţi cu o repeziciune uimitoare de ursul uriaş, care părea că nici nu simte povara. In felul acesta reduserăm la un sfert timpul de care am fi avut nevoie dacă am fi înotat prin propriile noastre forţe.

Sărirăm repede pe ţărmul celălalt, traserăm pluta pe uscat şi ne îmbrăcarăm în grabă.

Desprinsei apoi cureaua de la gâtul ursului, de care mă apropiai cu oarecare teamă la început. Imi dădui însă seamă îndată că uriaşul

„Meş Martin" era faţă de mine ca un adevărat câine credincios. Când îi strigai s'o caute pe „domnişorica", lăsă în pământ căpăţâna uriaşă şi porni în trap dealungul malului.

Cu tovarăşii noştri de pe ţărmul celălalt luaserăm înţelegere să ne atragem atenţia, reciproc, prin anumite semne, în cazul când unii din noi vor fi descoperit ceva de seamă.

Străbăturăm vreo trei kilometri dealungul malului, când întunerecul care începu să se lase, ne sili să ne gândim la popasul de noapte.

Veghea era neapărat trebuitoare, nu atât din prielnia duşmanilor — oameni sau animale — cât pentru a întreţine mereu focul, deoarece noptile erau foarte reci; odată cu apusul soarelui temperatura cobora sub zero grade.

Yukon-ul era foarte îngust aici. Cel mult un kilometru ne despărţea de ţărmul celălalt, astfel că puteam recunoaşte lămurit făpturile tovarăşilor noştri.

Ca şi noi, se opriseră şi dânşii, adunau vreascuri pentru foc şi făceau toate pregătirile pentru noapte.

Aleserăm un luminiş mic, înconjurat de cedri, stejari şi brazi. Numai în spre fluviu era deschis şi puteam vedea bine lagărul tovarăşilor noştri, cari îşi aleseseră un loc asemănător pe malul celălalt.

Cu ajutorul cuţitelor noastre tăiarăm repede crengi uscate din copacii din preajma noastră, apoi Pongo aprinse un focşor, la care ne încălzirăm conserve şi prepararăm ceaiu. Mâncarăm şi băurăm, apoi eu pornii spre ţărm şi privii spre lagărul de dincolo al tovarăşilor

5 noştri. Băgai de seamă că ei discutau cu însufleţire, mai ales Ugala, Ciugaşul, vorbea cu gesturi largi către Marian şi Gallagher.

Imi frământam mintea să ghicesc cam ce-ar putea vorbi ei atât de agitat, — când văzui că Marian scrise ceva în carnetul său de notiţe, rupse foaia şi o împături. I-o dădu apoi lui Gallagher care se apropiă de unul din urşii săi şi-şi făcu de lucru la grumazul acestuia. După aceea arătă spre noi şi uriaşul animal se ridică supus, porni spre ţărm şi se aruncă în apă.

Ursul străbătu repede curentul destul de puternic şi când ajunse la ţărmul nostru şi sări cu dibăcie pe uscat, eu îi ieşii în întâmpinare. Dihania rămase liniştită în faţa mea şi mă lăsă să-i pipăi grumazul.

Foaia de hârtie era legată cu sfoară subţire; o scosei repede şi mă dusei cu ea la foc, în vreme ce ursul mă urmă.

La lumina flăcărilor citii:

„Dragă Robert,

Ugala ne spune tocmai că pe ţărmul vostru — nu departe de locul unde v'aţi făcut lagărul — ar sălăşlui o fiinţă, care e cunoscută printre Indieni sub numele de „Spaima Yukon-ului". In repetate rânduri ci-că s'ar fi găsit trupuri de vânători sfâşiate şi zdrobite îngrozitor.

Se prea poate să fie vorba tot de vreun urs uriaş, şi în cazul acesta aveţi un sprijin preţios în Jim. Dar pe de altă parte suntem de părere că Kuskwag nu va debarca niciodată acolo, căci o fi auzit şi el de di-

hania aceasta fabuloasă. Ar fi deci mai bine să veniţi încoace şi să înaintăm împreună câţiva kilometri, după care veţi putea trece iar dincolo. Răspunde-mi prin Jack — al doilea urs — dacă şi când veniţi.

MARIAN"

Câteva clipe rămăsei năuc. O fiinţă fabuloasă cunoscută sub numele de „Spaima Yukonului", — asta era iarăşi ceva nou. Dar faptul acesta nu mă înfricoşa de fel. Dimpotrivă, dorul meu de aventuri mă îndemna să rămân mai departe, în nădejdea că voiu izbuti să răpun dihania sau co-o fi fost. Cu o puşcă bună în mână nu trebuia să mă tem de vreo fiară, fie ea chiar una care vâră spaima în oasele Indienilor prost înarmaţi.

Apoi, mai aveam cu mine pe Pongo şi pe Jim. Cu astfel de ajutoare mergeam la sigur, — de aceea dădui răspunsul următor:

„Dragă Marian,

Spaima Yukon-ului mă interesează atât de mult, încât nici nu mă gândesc să viu la voi. Afară de asta se prea poate ca să nu fie decât o fabulă şi ca onorabilul Kuskwag, care o fi ştiind-o şi el, să debarce tocmai aici. Sau te pomeneşti că habar n'are şi coboară pe uscat prin apropiere.

Pe de altă parte cred că „Spaima" e neputincioasă faţă de Pongo, Jim şi puşca mea care face minuni. Altminteri totul e în ordine.

ROBERT"

7 Legai biletul de grumazul lui Jack, îi dădui un ghiont prietenesc şi-i zisei:

— Înapoi la stăpânu-tău, Jack!

Arătai cu mâna spre celălalt ţărm şi ascultătorul uriaş porni îndată spre mal, se aruncă în apă şi înnotă dincolo. Fu întâmpinat de Gallagher, care luă în primire biletul meu şi-l înmână lui Marian.

Acesta îl citi, apoi îmi făcu un semn că e înţeles cu hotărîrea mea.

Mă înapoiai la lagărul nostru şi-l pusei în cunoştinţă pe Pongo cu situaţia.

Începurăm apoi să tăiem crengi pentru a ne face un culcuş şi după ce acesta fu gata, mă întinsei în voie, deoarece Pongo avea întâia veghe. Luaserăm înţelegere să ne schimbăm din două în două ceasuri şi în nădejdea că Negrul mă va trezi, adormii îndată.

Mă deşteptai singur, însă, privii mirat la focul aproape stins şi în clipa următoare sării în picioare. Trebue să fie ceva suspect la mijloc, căci Pongo nu şi-ar fi uitat datoria de a întreţine focul, dacă nu era vreun motiv temeinic.

Negrul dispăruse împreună cu ursul Jim.

Neliniştit peste măsură, zvârlii câteva vreascuri pe jar, până ce focul se înteţi iar. Atunci auzii îndărătul meu trosnind o creangă la marginea pădurii. Mă întorsei fulgerător şi în lipsa puştii pe care o lăsasem lângă culcuşul de crengi, trăsei pistolul dela brâu.

Dintre copacii întunecaţi se aţintiră asupra mea doi ochi verzi, uriaşi. Trebue să fi fost ai unei fiare enorme, căci se aflau cu mult deasupra pământului şi erau foarte mari.

Ridicai arma, pusei degetul pe tragaciu — dar deodată îmi dădu în gând că ar putea fi Jim, ursul nostru. Nehotărît, jucai pistolul în mână şi strigai încet numele uriaşului animal.

Dar în aceeaşi clipă ochii dispărură. Pârâituri şi foşnete îmi dovediră că un trup uriaş se îndepărta — apoi se făcu iar tăcere în jurul meu.

Mă înapoiai repede la culcuş şi-mi luai puşca. Mai aruncai câteva vreascuri pe foc, îmi aţintii privirea spre marginea pădurii şi deodată întorsei capul repede, căci auzii din nou în spatele meu trosnetul unei crengi.

Şi iarăşi văzui aţintiţi asupra mea ochii misterioşi, cu o expresie grozav de ameninţătoare.

La vreo doi metri deasupra pământului erau aceşti ochi care îo vârau în sperieţi. Rămăsei câteva clipe înmărmurit, căutând să-mi lămuresc ce fel de dihanie o fi aceea care avea astfel de ochi.

Apoi, însă, luând o hotărîre bruscă, ridicai puşca, gata să trag.

Misterioasa dihanie păru însă, să cunoască mişcarea, bănuind vreo primejdie... Auzii un pufăit, apoi ochii mari dispărură fulgerător.

Necăjit, lăsai puşca jos, spunându-mi că aveam de face cu un duşman primejdios, de vreme ce nu cuteza să atace faţiş, ci numai pe ascuns.

Tresării iar speriat şi mă întorsei repede, căci auzii foşnete de partea cealaltă a luminişului. De data aceasta răsuflai, uşurat, căci din umbra copacilor ursul văzui ivindu-se făptura lui Pongo, urmat de Jim, ursul.

— Pongo, ce s'a întâmplat? întrebai eu.

— Duşman fost aici — răspunse el, în felul lui scurt. — Foarte mare, ochi cât pumn.

— Ah! îl întrerupsei eu — şi ochii erau la vreo doi metri dela pământ, — nu? Şi dihania se ivea când ici, când colo, — nu?

Pongo mă privi surprins — dar pricepu îndată.

— Oh, duşman fost iar aici! mormăi el. — Şi Pongo plecat... Mers după el cu Jim, departe în stepă, auzit mereu fuga lui grea. Apoi deodată linişte, nimic de găsit. Pongo cu Jim caută peste tot, duşman dispărut.

— Ei da — făcui eu — v'a momit în stepă, păşind într'adins atât de greoiu. Apoi a cotit şi s'a oprit în loc. Voi aţi trecut înainte şi dânsul s'a înapoiat ca să mă pândească pe mine. Poate m'ar fi înhăţat dacă nu m'aş fi trezit.

— Duşman nu curajos, zise Pongo. — Repede fuge când vine Pongo. N'ar fi atacat masser Bertram.

— In sfârşit! făcui eu. — Acum e vorba să fiu cu ochii în patru. Mâine îi vom căuta urmele. Eu voiu veghea acum, Pongo, iar tu te vei odihni.

Negrul, însă, păru că nu e de fel înţeles cu propunerea mea. Privi în sus spre cerul înorat, adulmecă aerul şi zise:

— Masser Bertram, vine ploaie. Mai bine adăpostîm sub copaci.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, păşi spre pădure, alese un copac mai mare decât ceilalţi, tăiă crengi cu cuţitul său, apoi aprinse lângă trunchiu alt foc. După asta mai

tăiă ramuri stufoase şi le aşeză în aşa fel între crengile de jos ale copacului, încât să formeze un acoperiş, un fel de boltă, atât pentru noi cât şi pentru foc.

Mie nu mi se părea de fel că ameninţă a ploaie dar mă puteam bizui pe instinctul lui Pongo. Şi când privii pe malul celălalt, văzui că şi tovarăşii mei se retrăseseră în pădure.

Nu trecu mult şi picături mari de ploaie începură să cadă. Din ce în ce mai dese şi mai mari, văzurăm în curând că era o adevărată ruperе de nori, care stinse în câteva minute focul de dincolo.

Noi eram la adăpost şi puţinele picături care răzbăteau prin acoperământul de crengi nu ne primejduiau de fel. Pongo se întinsese pe culcuşul de frunziş pe care-l făcuse în grabă. Eu rămăsei de veghe şi apropiându-mă de foc, privii neliniştit în juru-mi.

Cele două ceasuri trecură însă în linişte. Îl trezii pe Pongo şi întinzându-mă în locul lui pe culcuşul de frunziş, adormii îndată.

II O LUPTĂ ÎNVERŞUNATĂ.

NOAPTEA TRECU în linişte deplină. Misterioşul nostru duşman părea să fi fost alungat de ploaie.

Când se lumină de ziuă, încercarăm să găsim urmele lui, dar, din nenorocire, ploaia le şterseseră cu totul. Ne grăbirăm cu ceaiul de dimineaţă căci dincolo, pe ţărmul celălalt, erau gata de plecare.

Izbutirăm, totuşi, să pornim odată cu ei. Ţinutul devenea mai sărac în păduri, lăsând locul stepei, întreruptă pe alocuri de copăcei piperniciţi.

Vântul începu să bată, rece ca ghiaţa, şi Pongo se hotărî să-şi scoată căciula din sac.

Pornirăm la drum şi dimineaţa trecu fără incident. Străbătuserăm vreo douăzeci de kilometri şi, imitând pe camarazii de pe ţărmul celălalt, făcurăm popas pentru masa de prânz.

Şi acum se întâmplă ceea ce n'aş fi crezut cu putinţă. Vizitatorul din noaptea trecută ne-o luase înainte şi ne întâlnirăm şi aici cu el. Din pricina sărăciei de lemne trebuirăm să căutăm de zor până să găsim destul material pentru foc.

Aleserăm locul pentru popas, într'o adâncitură mică, unde eram oarecum la adăpost de vânt.

Focul fu aprins, pusei ceva conserve la încălzit şi mă pregăteam să pun de ceai. Deoarece nu mai aveam lemne, Pongo alergă repede în stepă, unde creşteau câţiva copăcei.

Mă ridicasem în picioare şi privii după credinciosul nostru tovarăş. Atunci se petrecu grozăvia, care-mi smulse un ţipăt de spaimă şi prevenire.

In imediata apropiere a lui Pongo — care mergea nepăsător spre copăcei — sări deodată dintr'o adâncitură o făptură uriaşă care se năpusti cu furie asupra Negrului nostru. Era un elan (cerb de la Nord) de o mărime cum nu mai văzusem în viaţa mea. Trupul său avea mărimea unui cal de rasă şi coarnele

lui cu vreo douăzeci de vârfuri, se resfirau în toate părțile.

Pongo auzi strigătul meu și tropotul animalului îndărătul său — se întoarse fulgerător și se trezi față în față cu uriașul animal. Cerbul era la vreo doi metri și aplecând capul cu grozava-i podoabă se pregătea să dea lovitura de moarte.

Dar Pongo nu-și pierdu cumpătul. Deși era dezarmat — căci cuțitul nu i-ar fi fost de niciun folos în cazul de față — privi liniștit la dușmanul ce da năvală, pentru ca în ultima clipă, când vârfurile coarnelor îl atinseră aproape să sară repede îndărăt.

În clipa când cerbul o zbughi pe lângă el, scoase repede cuțitul și izbi cu putere în trupul animalului.

Nu putui vedea dacă-l nimerise, căci animalul se răsuci ca o sfârlează și se năpusti încă odată asupra lui Pongo.

Ridicai repede pușca, pentru a veni în ajutorul credinciosului nostru tovarăș, dar acum Pongo se afla între mine și cerb, astfel că n'aș fi putut trage la sigur, fără să-l primejduiesc pe Negru.

Dihania îl ajunsese iar, aplecă repede capul și se năpusti cu coarnele lui ascuțite.

Pongo se aruncă din nou în lături cu o îndemânare de neînchipuit și iarăși izbi cu cuțitul în trupul dușmanului.

Privelișteă aceasta mă interesa atât de mult încât lăsai în jos pușca, fără să vreau. Dar în clipa următoare îmi dădui seamă de primejdia în care pluteam chiar eu, căci cerbul mă zărise și se pregătea să mă atace.

Ne despărţeau cel mult douăzeci de metri şi asta e o nimica toată pentru un animal atât de mare. Se năpusti ca o ghiulea, în câteva clipe fu la doi paşi — în vreme ce eu nici n'avusesem încă răgazul să ridic puşca.

Dar, deodată elanul se răsuci brusc în loc. Salvatorul meu fusese Pongo, care dându-şi seamă de situaţie zvârli cuţitul cu furie în spatele animalului.

Oţelul ascuţit şi lat pătrunse adânc în carnea lui, făcându-l să se întoarcă imediat. Când îl văzui năpustindu-se spre Pongo, mă trezii din înmărmurire şi ridicai puşca.

Nu mai fu însă nevoie de intervenţia mea, căci ne veni în ajutor alt tovarăş.

O umbră uriaşă trecu deodată pe lângă mine, şi Jim, ursul, se repezi după cerb.

Lăsai din nou puşca jos, căci acum era în linia de tragere trupul uriaş al lui Jim. In vremea asta elanul îl ajunsese pe Pongo, dar lovitura pe care se pregătea să i-o dea, dădu iar greş, căci Negrul se aruncă în lături şi scăpă.

In acelaşi timp văzu venind ursul şi-şi dădu seamă că asta însemna salvarea. Cu paşi de uriaş cerbul trecu pe dinaintea lui Jim, pentru a se opri apoi şi a se întoarce.

Eu mă alăturai de el şi acum ne fu dat să vedem ceva cu adevărat ne mai văzut.

Cerbul se răsucise ca o sfârleazâ când Pongo îi scăpă — dar se trezi faţă în faţă cu un duşman pe lângă care el era un pitic.

Totuşi, cu iuţeala fulgerului se dădu un pas înapoi, lăsă capul în pământ şi se năpusti asupra lui Jim, ca să-i străpungă trupul cu

ghearele lui ascuțite. Situația era cam primejdioasă pentru ursul nostru, căci n'avea cum să se împotrivească unui astfel de atac, deoarece stătea în două labe.

Dar probabil că Jim mai înfruntase el asemenea lupte, căci își lăsă jos labele dinainte, sări în lături și izbi cu laba în ceafa elanului care trecu în goană pe lângă el.

Cu carnea sfâșiată și horcăind înfiorător, cerbul se prăbuși la pământ, încercă cu ultima putere să se mai ridice odată, dar încă o lovitură a ursului îi zdrobi grumazul.

Se mai zvârcoli câtva timp, râcâind țărâna cu copitele, apoi se întinse și, scoțând un gâlgâit înfiorător, „Spaima Yukon-ului" își dădu sufletul. Mă gândii că nu era de fel de mirare ca legenda aceasta se răspândise printre Indieni, căci ei erau neputincioși împotriva unui astfel de dușman, chiar de-ar fi fost înarmați până în dinți.

Ne apropiarăm de hoit ca să-l vedem mai bine. Mă așteptam să-l văd pe Jim să se ospăteze din prada sa, dar ursul făcu altfel.

Adulmecă sforăind pământul, ridică apoi capul și mărăi în chip ciudat. Apoi alergă înainte o bucată, se așeză jos brusc și, mormăind, întoarse capul, ca și cum ar fi vrut să ceară să-l urmăm.

— Masser, haide! îmi zise Pongo și se luă după ursul Jim găsit urmă.

La astfel nu mă gândisem în prima clipă, deși finta și șarcina noastră era să găsim urmele Indianului. Și într'adevăr, purtarea lui Jim n'avea ce să însemneze altceva decât că găsise urma fetei răpite.

Ajunserăm repede la locul unde părea că ne aşteaptă Jim şi găsirăm chiar acolo urmele a nenumărate picioare, printre cari şi acelea ale unor ghete femeieşti.

Alergarăm îndată înapoi pe malul Yukonului şi prin semne dădurăm de înţeles tovarăşilor de dincolo că găsiserăm locul unde Kuskwag părăsise fluviul cu Maud.

Marian „telefonă" îndărăt că va veni la noi cu însoţitorii săi. Trebue să fi observat şi dânşii lupta dintre titani, căci stătuseră pe ţărm.

Eram încredinţat că se vor lăsa traşi împotriva curentului de cei doi urşi îmblânziţi, — dar avură mai mult noroc ca mine şi Pongo, cari am trebuit să înotăm prin apa rece.

In josul fluviului venea un kanu în care se afla un vânător. Marian îi făcu un semn şi omul cârmi barca spre ţărm. Străbătând de două ori Yukon-ul îi aduse pe tovarăşi cu arme şi cu merinde cu tot, la noi.

Gallagher îi oferi un bulgăre de aur, străinul însă refuză, în schimb primi cu plăcere ţigările pe cari i le dădu Marian. De sigur că le dusese lipsa în pustietatea asta.

După ce plecă, prietenul meu îmi zise:

— Aţi avut o aventură frumoasă aci cu un elan uriaş. Am văzut de dincolo lupta şi ne-ar fi interesat foarte mult dacă n'ar fi fost atât de primejdios.

— Da — râsei eu — a fost mai mult decât interesant. Nu ştiu zău ce s'ar fi întâmplat, dacă nu intervenea Jim.

Tot vorbind ne apropiarăm de hoitul cerbului şi tovarăşii se mirară foarte mult văzând mărimea acestuia. Apoi Marian zise:

Minunat! Acum ne putem cruța conservele. Noi n'am mâncat încă și cred că nici voi n'ați avut răgazul trebuitor. Se zice că e foarte bună carnea de cerb.

— Hm! dar asta de aici pare să fie cam bătrână și nu cred să aibă carnea destul de fragedă, îi răspunsei.

— Atunci vom mânca anumite părți, propuse Marian.

Gallagher ne spuse că servitorul său indian, Konja, se pricepe de minune să frigă costițe de cerb. Pe de altă parte bătrânul propuse să uscăm câteva bucăți de carne, ca să nu ne pierdem vremea cu vânatul în drum, căci conservele nu vor ajunge pentru tot timpul și noi trebuia să mergem mereu înainte.

În vreme ce Pongo cu cei doi Indieni se puseră îndată pe lucru ca să ciopârțească cerbul, noi ne apropiarăm de Jim care nu se mișca de la locul lui. Veniră cu noi și ceilalți doi indi ai lui Gallagher și abia adulmecară urmele, că începură să dea dovezi de mare enervare.

Bătrânul gemu când văzu întipăriturile ghetelor fiecei sale, și era lesne de înțeles durerea lui.

Înțelegeam că aveam înaintea noastră vreo câteva sute oameni, — un efectiv de care nu trebuia să ne temem, ținând seamă de armele și mijloacele ce le aveam cu noi.

— Nu ne grăbim — zise Marian — ca să nu ne o ia Indienii prea mult înainte. Poate că tribul lor năvălește pe aproape și atunci vom avea împotriva un număr prea mare de dușmani.

— Să întrebăm pe Konja şi Ugala unde locuesc Koluşii — propuse Gallagher, — eu cred că sălaşul lor e sus de tot, în apropiere de Porcupine-River şi mai e mult până acolo.

— Cu atât mai mult e nevoie să ne aprovizionăm cu carne de aici — zise Marian, — astfel îi vom ajunge la sigur, căci dânşii vor fi nevoiţi, de sigur, să-şi piardă timp cu vânatul.

Ne înapoiarăm la cerb, urmaţi de urşi, cari se ospătară din restul animalului, după ce luarăm noi părţile cele mai bune.

In vreme ce noi spălam carnea în apă, Indienii se duseră s'adune vreascuri. Când se înapoiară, făcură un foc bun, la care fripseră bucăţile de muşchiu, din cari mâncarăm mai apoi cu poftă, căci erau într'adevăr foarte gustoase, şi păstrarăm îndeajuns pentru mai târziu.

După masă ne pregătirăm de drum. Cei trei urşi, sătui şi ei, ascultară de o poruncă a lui Gallagher şi porniră imediat pe urmele stăpânei lor.

Înainte de a pleca, Marian îl rugă pe Pongo să taie cu cuţitul său căpăţâna cu podoaba cerbului, pe care o ascunserăm bine undeva pe acolo, ca s'o găsim la înapoiere, şi s'o luăm cu noi ca amintire a unei aventuri neobişnuite. Apoi pornirăm în pas alergător după banditi.

La 'nceput, urma lor era lesne de recunoscut, dar în curând terenul se schimbă. Adesea furăm nevoiţi să străbatem întinderi mari de pământ stâncos, şi fără ajutorul urşilor am fi pierdut mult timp cu căutatul.

Pe înserate am fost nevoiți să ne căutăm un loc de popas, pe care-l găsirăm între niște stânci, ce se înălțau în apropierea unei păduri de brazi. Ceea ce ne îndemnă în primul rând să ne oprim la locul acesta, era un izvor cu apă limpede care șerpuia printre stânci. Lemne aveam îndeajuns prin apropiere.

Adunarăm cât mai multe, căci trebuia să întreținem focul toată noaptea. Când Ugala vru să-l aprindă, Marian îl opri:

— Trebue să mai așteptăm, căci se poate ca să fie pe aproape Kolușii, și nu e bine să ne trădăm. Mai întâi să cercetăm împrejurimile din jurul stâncilor astea de aici, poate zărim focul și lagărul lor.

— Asta ar fi minunat! zise Gallagher. — Le-aș trimite îndată pe cap urșii mei... Mă tem însă că ne-au luat-o cu mult înainte.

— Da — încuviințai eu — cu kanu-urile lor aveau și putința să meargă repede. Dar unde vor fi lăsat bărcile?

— Le-au scufundat — răspunse Gallagher. — Astea se construiesc foarte lesne, așa că n'avem de ce să se care cu ele. De sigur că s'au grăbit, dar nu cred să fi bănuit că le-am putea lua urma atât de repede pe terenul stâncos pe unde au trecut. — A, uite că acum s'a întunecat îndeajuns, așa că putem să privim de pe stânci în depărtare.

Ne cățărarăm repede prin crăpăturile numeroase ale stâncilor înalte de vreo zece metri și când ajunserăm sus, pe un mic platou, văzurăm la răsărit, la vreo cinci sute de metri depărtare, un punct luminos, despre care bă-

înțelăm îndată că acolo trebue să fie lagărul acelora pe cari îi căutam.

— Ce zici, să-i atacăm îndată? — întrebă Gallagher, agitat.

— Cred că ăsta e cel mai bun lucru, încuviinţă Marian. — Acum or fi ocupaţi cu cina şi nu cred să fi pus vreun paznic. Dacă îi luăm prin surprindere, socot că-i vom putea pune pe fugă fără luptă.

— Dar pe Kuskwag ăla trebue să-l luăm prizonier, îmi dădui eu cu părerea. — Nu pot uita că ticălosul a căutat să ne omoare cu otrăvurile lui.

— Firește! — ziseră în acelaşi timp Marian şi Gallagher. — Avem nevoie de el ca să-l demascăm pe avocatul Eavens.

— Atunci să nu mai pierdem vremea şi să pornim! hotărîi eu.

III. — UN NOU TOVARĂŞ

COBORIRAM REPEDE INAPOI DE PE STÂNCĂ. Pongo luă acum conducerea, căci se putea, totuşi, ca să fi pus Kolușii un om de pază, — şi când era vorba de îndepărtarea fără sgomot a unui duşman, Pongo se pricepea mai bine ca oricine.

Marian, Gallagher şi eu îl urmarăm unul lângă altul, iar cei doi Indieni mergeau după noi. Urşii păşeau neauziţi printre noi.

Când ajunserăm la vreo cincizeci de metri de lagărul duşman şi puturăm vedea bine focul, ne oprirăm fără voie. In jurul focului

nu aflaseră Koluşii, după cum ne aşteptaserăm, ci un singur bărbat în haină de piele, care se îndeletnicea cu frigerea unei bucăţi de carne înfiptă într'o frigare.

Era pe trei sferturi cu spatele la noi, încât nu-i puteam zări faţa, dar îi vedeam barba albă şi lungă, ceea ce ne dovedea că aveam de aface cu un bătrân, care trăia aici probabil ca vânător sau căutător de aur.

Gallagher întrebă în şoaptă:

— Sunteţi de părere să ne apropiăm, domnilor?

— Firesc — răspunse Marian — poate că l-a întâlnit în drum pe Indieni şi ne poate da amănunte importante. Dar cred că e mai bine să-l strigăm întâi, altminteri te pomeneşti că ne întâmpină cu vreun glonţ.

— Ai dreptate — răspunse Gallagher. — Vrei să începi d-ta tratativele, domnule Farrow?

— Da, şi chiar îndată.

Înainte însă ca Marian să-şi poată aduce gândul la îndeplinire, se apropiară de foc oaspeţii... Se vede treaba că cei trei urşi erau foarte curioşi de felul lor, căci deodată le văzurăm umbrele uriaşe înaintea noastră şi după câteva clipe stăteau lângă singuratecul de la foc. Admirai acum liniştea extraordinară şi stăpânirea de sine a bătrânului. Cu toate că urlaşele dihănii erau la doi paşi de el, abia le învrednici cu o privire, şi continuă să învârtească deasupra focului bucata de carne.

Atunci Gallagher strigă:

— Să nu-ţi fie teamă, căci urşii mei sunt

îmblânziți. Ne îngădui să ne apropiăm de foc?

Bătrânul întoarse capul și răspunse cu glas limpede, metalic:

— Veniți fără frică, nu vă voiu face nimic atâta vreme cât nu sunt atacat. De urșii aceștia nu mă tem deloc, mi-am dat seamă îndată că trebue să fie îmblânziți, căci unul din ei are o funie în jurul gâtului.

— Drace! exclamă Marian cu admirație, — omul ăsta îmi place. Jack mai are într'adevăr funia de care i-am legat scrisoarea când a străbătut Yukon-ul. Atâta sânge rece la un om, mai rar!

Ne îndreptarăm spre foc și când pașii noștri răsunară în apropiere, bătrânul se ridică. Avea un trup uriaș; era aproape tot atât de înalt și spătos ca Pongo al nostru și mișcările îi erau foarte mlădioase, ceea ce mă miră peste măsură, căci socotind după barba-i albă, trebuia să fi trecut de șaptezeci de ani.

— Numele meu e Jack Malony. Imi dați voie să vă întreb ce anume v'a adus pe aici?

Sunetul vocii sale era atât de limpede, încât nu mai știam ce să cred. Și când ne așezarăm în jurul focului — pe Pongo și pe cei doi Indieni îi trimiseserăm înapoi să ne aducă bagajele — văzui că ochii-i negri aveau într'înșii un foc tineresc.

Păru să fi ghicit uimirea mea, căci zâmbi și zise:

— Viața mi-a fost potrivnică, de aceea mi-a albit părul și barba. Am însă abia treizeci și cinci de ani.

— E cu putință? — exclamai, uimit peste măsură.

— Oh, e o poveste foarte tristă, care nu cred să interesez prea mult pe niciunul dintre dv., zise el. Dar îmi daţi voie să vă întreb din nou ce gânduri aţi venit încoace? Vreţi cumva să vânaţi?

— Da, vrem să vânăm o bandă de Koluşi, ari au răpit o pe fiică-mea, răspunse Gallagher posomorît. Nu cumva ai zărit d-ta banda în drum?

Malony guiceră printre dinţi, apoi răspunse:

Aşa dar de aceea s'au abătut din cale când m'au zărit! Firește că nu mă interesau deloc astfel că i-am lăsat în plata Domnului.

— I ai întâlnit? întrebă Gallagher, agitat. — Mult de atunci?

— Să tot fie vreo patru ceasuri. Am dat peste ei în stepă, îndărătul acestei păduri, pe unde am străbătut-o. Cred că erau vreo nouăsprezece inşi. Dar n'am zărit nicio femeie printre dânşii, — las' că erau şi prea departe ca să pot vedea bine. Au cotit rectă spre răsărit când m'au observat.

— Ah! făcu Gallagher sărind în sus — atunci le vom putea descoperi lagărul chiar în apropiere. Patru ceasuri avans nu-i atât de mult.

— Da, în cazul când aţi putea descoperi urmele, zise Malony.

— Urmele mel miros urmele fiicei mele — zise Gallagher — altminteri le-am fi pier-

prin locurile astea sălbatece şi cunosc vicleşugurile Indienilor.

— Dacă vrei să ne dai o mână de ajutor, firește că ne face plăcere, răspunse Marian. — Să ne grăbim cu mâncarea şi să pornim cât mai curând.

In vreme ce mâncam, Gallagher întrebă deodată:

— N'aş vrea să fiu indiscret, domnule Malony, totuşi aş dori să aflu ceva cu privire la neajunsurile d-tale, căci spuneai că ai avut multe de pătimit în viaţă. Nu de geaba ţi-a încărunţit părul. Crede-mă că şi eu am îndurat multe, de aceea îmi poţi destăinui fără teamă suferinţele d-tale, şi fii încredinţat că te voiu înţelege.

Malony privi câtva timp la Gallagher, apoi zise cu glas slab:

— Intr'adevăr, am îndurat multe în viaţa mea, dar v'aş ruga să nu-mi cereţi să vă istorisesc acum. Mai întâi să ne ducem la bun sfârşit sarcina de a o găsi pe fiica dv. şi după aceea vom putea sta de vorbă despre mine şi soarta mea.

Faţă de această rugăminte, socotirăm de prisos să mai stăruim.

Marian se ridică deodată: văzuse că sfârşisem cu toţii de mâncat şi zise:

— Domnilor, să lăsăm totul de o parte, căci acum a sosit momentul să venim în ajutorul tovarăşului nostru Gallagher. Cred că sunteţi gata de drum. Poate că-i ajungem pe ticăloşii aceia de Koluşi încă înainte de a se lumina de ziuă.

Ca electrizaţi ne ridicarăm cu toţii şi ne

strânserăm bagajele. Noul nostru tovarăş avea un sac făcut dintr'o blană de urs, foarte practic, iar ca armă o puşcă „Browning" şi două revolvere de mare calibru; în brâu avea un cuţit mare.

— Să mergem, domnilor! zise el când ne văzu gata. — Trebue să mergem dealungul acestei poteci înguste pe care mi-am croit-o eu venind încoace. Koluşii pe cari îi urmăriţi nu apucaseră cu câteva sute de metri mai înnainte, dar deodată s'au abătut din drum când m'au zărit pe mine, cu siguranţă că dăm iar de urma lor dacă străbatem pădurea pe aici.

— Aşa trebue să fie — încuviinţă Marian — şi la urma urmei îi avem pe urşii noştri, cari vor mirosi urma stăpânei lor. Cred că sunt deajuns lămpile noastre de buzunar ca să vedem pe unde mergem, — sau socoţi d-ta că sunt mai bune făcliile?

— Ajung lămpile de buzunar, — răspunse Malony cu hotărîre, — căci se poate ca ticăloşii de Koluşi să fi pus santinele departe de lagărul lor, deoarece ştiu că sunt urmăriţi, ceea ce îi va îndemna să fie cu băgare de seamă. Nu trebue să ne trădăm prin vreo neghibăuinţă.

— Dar Indienii pot tot atât de bine să vadă lumina lămpilor noastre, îşi dădu cu părerea Marian. Cum ne putem apăra împotrivă acestui lucru?

— De lămpi ne vom folosi pe cât mai puţin — zise Malony. — Ţinându-ne strânşi unul lângă altul vă voiu călăuzi eu prin pădure. Şi când vom fi în stepă, conducerea va trece asupra urşilor. Şi acum, vă rog să mă urmaţi!

Era un mars interesant prin întunerecul pădurii seculare. Fără ajutorul lui Malony n'am fi găsit o potecă, — cel puțin nu fără făclii. Așa, însă, omul acesta misterios ne conduse cu o siguranță desăvârșită prin desiș, pe o potecă îngustă și întortochiată.

După vreun ceas de mers nespus de greu, în care nu odată ne poticnirăm de câte un trunchiu de copac, sau cădeam în vreo groapă, ajunserăm iar în stepă.

Malony ne conduse încă vreo cinci sute de metri drept înainte, apoi coti spre răsărit și zise:

— Dacă ținem mereu direcția aceasta, cred că vom da de urmele Indienilor. Cam pe aici au luat-o ei când m'au văzut venind din spre Nord.

— Ia stați! făcu Marian. — E totuși cu putință să mergem pe lângă urmele lor, fără să dăm de dânșii. Căci, d-ta, domnule Malony știi, fără îndoială, că Indienii au cotit pe aici pe undeva, dar n'ai putea spune cu hotărîre care e locul cu pricina. Părerea mea este că mai bine e să ne despărțim; firește că în cazul acesta cei trei urși vor trebui să alerge mereu între noi, încolo și încoace, căci ei pot găsi cu ușurință urma care pentru noi ar rămâne nevăzută.

— Foarte bine — încuviință Malony. — Așa cum propui d-ta, domnule Farrow, de sigur că e mai nimerit.

Gallagher fu de aceeași părere, astfel că ne despărțirăm. Gallagher o luă pe stânga, Marian pe dreapta. Eu mă aflam cam pe la mijloc, la stânga mea Malony, la dreapta Pongo. Între

acestia şi cei din flancuri — Gallagher şi Marian — mergeau cei doi Indieni.

Ei îi ascultau de stăpânul lor ca nişte câini credincioşi, căci la porunca lui începură s'alerge încolo şi încoace pe dinaintea noastră. In felul acesta nu se putea să nu dea de urma răpitorilor fetei, căci întinseserăm lanţul atât de mult încât ar fi fost greu să ne scape.

Cu toate astea începui să mă cam îndoiesc de izbândă după ce străbăturăm vreun kilometru fără să se ivească vreo urmă. Să se fi înşelat oare Malony?

Tocmai când mă gândeam la asta, se apropie deodată de mine Marian şi-mi şopti:

— Mergi încet de tot, Robert! I-am spus asta şi lui Konja şi Pongo. Trebue să ne întindem şi mai mult lanţul, ca să fim siguri că vom da de urmă. E lesne cu putinţă ca ea să meargă paralel cu noi şi să cotească pe undeva, şi atunci toată osteneala ar rămâne zadarnică.

— La asta mă gândeam şi eu, îi zisei. — Vrei să le dai de veste şi celorlalţi?

— Da, rămâi tu liniştit la locul tău! Mă întorc numaidecât.

După câteva minute trecu iar pe lângă mine, îmi şopti: „Acum ia-o mai repede!" şi în clipa următoare se făcu nevăzut în întunerec.

Nu era de loc plăcut marşul acesta, căci stepa era foarte neregulată, presărată cu gropi sau movile, de cari ne poticneam.

Făcurăm vreo trei kilometri în felul acesta, mai cu greul, mai cu uşorul, — şi începui să mă îndoiesc de-a binelea că vom da de urma Indienilor. Cu siguranţă că Malony se înşelase, îmi spusei. Tocmai mă gândeam să mă

duc la Marian şi să-i împărtăşesc părerea mea, până la vreo douăzeci de metri la dreapta mea auzii mormăitul cunoscut al unuia din ursi.

Alergai îndată la el şi-l văzui adulmecând cu botul spre pământ. Aprinsei numaidecât lampa de buzunar şi astupând lumina cu mâna, îmi dădui seamă că Jim găsise urma.

Iarba era aici culcată pe o fâşie îngustă, ceea ce dovedea obiceiul Indienilor de a merge unul în urma altuia. Alergai repede spre stânga, până dădui de Pongo, căruia îi comunicai vestea. Apoi trecui iar pe lângă Jim, îndreptându-mă spre Malony, căruia îi adusei deasemeni la cunoştinţă evenimentul.

Nu trecu mult şi se strânseră cu toţii în jurul ursului, călăuziţi de semnalele mele luminoase. Ţinurăm repede sfat.

Marian fu de părere să formăm iar un lanţ, mai puţin întins ca înainte, aşa fel ca să poată veni unul în ajutorul altuia la nevoie.

Propunerea prietenului meu fu primită şi porniram înainte la douăzeci de metri distanţă între noi. Pe urmele lăsate de Koluşi merse Gallagher, care îşi conducea urşii, şi Pongo care avea sarcina să răpună santinela, înainte ca aceasta să poată da de veste, prin vreun semnal, în lagăr.

Timp de două ceasuri merserăm neîncetat, deşi drumul devenea tot mai anevoios, atât din pricina întunerecului care sporise, cât şi a terenului din ce în ce mai impracticabil. Părea că ne apropiăm de afluenţii lui Yukon-ului, dar eram încă departe de coloniile Koluşilor, dacă acestea se aflau într'adevăr la Porcupine-River.

În noaptea aceea pot spune că am avut un [illegible] orb. Mă poticnii deodată de un bolovan, căzui în cap şi mă trezii... pe trupul unui om, care mă înhăţă strângându mă ca într'un cleşte. Izbutiiu să-mi pună mâna în beregată şi strângea atât de tare încât îmi tăiă răsuflarea.

Fără-ştiu că mă apărai din toate puterile, dar neaşteptatul meu duşman era mai tare ca mine şi pe de altă parte m'o fi auzit venind, pregătindu-se, astfel, pentru această întâlnire, — pe câtă vreme eu nici nu mă gândisem la o luptă.

Zadarnic încercai să-i desprind mâinile din jurul gâtului meu; bănuia, probabil, că am tovarăşi pe aproape şi vroia să mă împiedece să i chem în ajutor.

Cu puteri supraomeneşti mă rostogolii cu el la pământ, izbutind uneori să vin deasupra lui, dar ticălosul îmi ţinea gâtul mereu încleştat, ca într'o menghine. Norocul meu că mersesem la dreapta lui Pongo, căci credinciosul Negru prinsese cu auzu-i minunat sgomotul luptei noastre, deşi o luase înainte.

Când începui să văd stele verzi pe dinaintea ochilor, simţii că strânsoarea slăbeşte dintr'odată, apoi Pongo şopti:

Totul bine, Masser Bertram. [illegible]uratecul

Mă ridicai cu greu şi încercai să-i strig pe camarazi, dar din gâtlej îmi ieşi doar un sunet răguşit. Atunci Pongo scoase un ţipăt şi în câteva clipe toţi se strânseră în jurul nostru.

Martan aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei văzurăm că cel din mâna lui Pongo era un Indian.

— Aşa e un Koluş! strigă Ugala. mei sunt

— Atunci lagărul trebue să fie pe aproape! exclamă Gallagher, agitat. — Să pornim repede înainte, domnilor! Individul ăsta de aci va mai zăcea încă multă vreme, în nesimţire.

— Să nu-ţi închipui asta! zise Malony. — Indienii din Alaska sunt foarte rezistenţi. Trebuo neapărat să-l legăm şi să-i punem şi un căluş.

— Nu e nevoie! răspunse Marian, care pipăise chimirul prizonierului, cu gând să găsească ceva arme. — Am găsit aici un revolver şi trei rachete. Aşa dar lagărul e încă departe. — Va fi deajuns dacă-l vom lega în aşa fel pe individ, încât să se poate libera singur, — firește nu prea repede.

— Foarte adevărat, încuviinţă Malony.

— Pongo, leagă-i mâinile pe piept! zise Marian. In chipul acesta îşi va putea roade funiile cu dinţii, ceea ce va dura pe puţin câteva ceasuri. Firește că şi picioarele trebuesc legate.

Uriaşul Negru îndeplini porunca şi ne puteam bizui pe îndemânarea lui.

— Aşa! făcu apoi Marian. — Acum putem rămâne împreună, căci nu cred ca afurisiţii ăia de Koluşi să mai fi pus şi alte santinele. Urmele lor sunt aici la dreapta şi vom merge după ele în rânduri strânse. Când vom zări focul din lagărul lor, ne vom putea sfătui cum să-i atacăm mai bine.

Cu ursul Jim în frunte, lângă care păşea Pongo, micul nostru convoiu se puse iar în mişcare.

TIMP DE VREO JUMĂTATE DE CEAS mersurăm astfel, când deodată drumul începu să urce din ce în ce mai drept, încât mersul pe întuneric deveni anevoios de tot.

Aproape că nu-mi venea să cred că Koluşii îşi târâseră prizoniera în munţi, dar urşii ne dovediseră că e totuşi aşa, deoarece se luaseră după urma lor. Imi mai spusei apoi că pentru Indieni era mult mai nimerit să-şi aşeze lagărul printre stânci, unde erau apăraţi de vânt şi în acelaşi timp de a fi văzuţi.

Pe de altă parte — dacă era vorba de o văgăună îngustă — se puteau apăra foarte bine în caz de nevoie. Avui îndată dovada că presupunerile mele erau drepte, căci Malony se opri şi zise:

— Domnilor, cunosc ţinutul şi dacă cumva Koluşii şi-au ales vreo văgăună de pe lângă Yukon, atunci să ştiţi că liberarea fetei va fi foarte grea. Şi apoi, trebue să fim acum cu mare băgare de seamă, căci cu siguranţă că au pus o santinelă şi pe marginea văgăunii.

— Există numai o singură intrare, sau se poate ajunge la văgăună şi pe calea fluviului? întrebă Marian.

— Intrare nu e deloc, răspunse Malony, spre intrarea noastră. Dacă Koluşii vor s'ajungă jos, trebue să se folosească neapărat de o funie sau o scară de frânghie. Şi Yukon-ul are în locul acela curenţi şi vârtejuri atât de primejdioase, încât nimeni nu poate ajunge pe uscat în luntre sau înot.

— Asta e prost de tot, zise Marian, şi-mi închipui lesne că ticălosul de Kuskwag va alege tocmai văgăuna aceea, crezându-se mai în siguranţă ca oriunde. Dar trebue s'ajungem mai întâi la faţa locului, apoi vom vedea ce e de făcut.

— Cu multă băgare de seamă însă! ne preveni Malony înc'odată. Ne vom pomeni cu totul pe neaşteptate la marginea văgăunii, care nu mai poate fi departe, şi cu siguranţă că acolo va sta o santinelă.

— Atunci trebue să meargă Pongo ceva mai înainte, de îndată ce Jim se va opri, zise Marian. Asta va fi un semn că se află o fiinţă străină pe aproape.

Intr'adevăr, Gallager îşi dresase animalele în felul acesta.

Dibuirăm drumul mai departe, poticnindu-ne la tot pasul, ceea ce producea sgomot, şi ne făcea să ne oprim, ca să tragem cu urechea dacă nu ne zărise vreo santinelă.

Din pricina aceasta înaintarăm foarte încet şi era bine aşa, căci deodată Jim — ursul călăuză — se opri şi începu să mormăie încet. Asta însemna că se afla pe aproape un străin pe care el îl adulmeca cu mirosul lui fin.

Acum venea sarcina grea a lui Pongo. Ne puteam bizui pe dânsul; dar nu ştiu de ce mă copleşi un simţimânt neplăcut, care mă făcu să dau cu cotul lui Marian şi să-i şoptesc:

— Mariane, mai bine să-l urmăm de aproape. Ceva îmi spune că lucrurile se vor încurca aici.

— Ia mai taci şi tu! se răsti aproape prie-

tenul meu. Iar ai început să cobeşti? Pongo ştie singur mai bine ce trebue să facă. Eu cred că mai mult îl încurcăm dacă mergem după el.

— Marian, ascultă-mă odată şi pe mine! Bărbul cu Sunt încredinţat că va fi mai bine pentru noi toţi dacă mergem împreună.

— El, dacă tii morţiş la asta, hai să-ţi facem pe voie, râse Marian. Se prea poate ca să nu te'ngeli, — mai ştii! Haide, spune-le şi celorlalţi!

Ne înştiinţarăm în şoaptă unul pe altul de hotărîrea luată, apoi pornirăm cu băgare de seamă înainte. La propunerea lui Marian ne tîrîserăm la pământ ca să ne târîm fără sgomot pe mâini şi picioare, dar în primul rând ca să putem dibui cu degetele orice piedecă ni s'ar ivi în cale.

Deodată văzurăm în stânga o lumină slabă. Până aci ne târîserăm dealungul unui perete de stâncă, al cărei capăt îl atinserăm acum şi cele, în faţa noastră, urma să fie văgăuna, din care nu vedeam însă nimic.

In schimb, în lumina slabă puturăm vedea lămurit făptura puternică a lui Pongo, care se mişca încet şi cu mare băgare de seamă. El nu' voiaşe să meargă deabuşilea, deoarece se pricepea să umble şi altfel fără să facă sgomot.

Deodată îl văzurăm că se opreşte brusc. Ne părea că observase ceva foarte interesant, căci mult timp privi înaintea lui, în jos, rămânând nemişcat.

Ne apropiarăm încet de el — atât de încet precum ne şi mişcam — dar se vede că el

tot nu auzise, căci se'ntoarse deodată şi făcu un semn cu mâna, dându-ne de 'nţeles să fim cu mare băgare de seamă.

Îl ascultarăm şi astfel ajunserăm lângă el, fără să fi făcut cel mai uşor sgomot. Şi cât p'aci să scot o exclamaţie de mirare când văzui privelişlea din faţa mea.

No aflam pe marginea unei văgăuni adânci de vreo douăzeci de metri, ai cărei pereţi de stâncă erau aproape verticali şi cari nu oferoau nicio posibilitate de coborîre chiar celui mai dibaciu echilibrist. Avusese dreptate Malony spunând că numai cu o funie sau o scară de frânghie s'ar fi putut coborî cineva.

In faţa noastră era văgăuna lungă de vreo sută de metri. In întunerec sclipeau crestele albe ale valurilor spumegânde ale Yukon-ului.

Cam prin mijlocul văgăunii ardea un foc puternic, în jurul căruia stăteau vreo zece Indieni. Chirciţi, înveliţi în păturі, făceau impresia că dormeau; nu ne puteam însă bizui pe asta, căci Indienii acestia sunt violenţi nevoie mare.

Ciudat era că nu vedeam nicio santinelă, şi asta ne c'am punea pe gânduri. Omul pe care l doborîse Pongo în stepă avea doar însărcinarea să dea semnale cu racheta, şi pe fundul văgăunii nu s'ar fi putut vedea semnalele acestea; aşa dar trebuia neapărat să fie vreo altaţă undeva pe sus.

Fără să vreau privii îndărătul meu, dar din pricina întunerecului firesle că nu observai nimic. Atunci îmi întorsei privirea din nou spre văgăună.

Maud Gallagher nu se vedea; probabil ur-

ca să se afle în vreuna din peşterile pereţilor de stâncă, deasemenea şi Kuskwag şi probabil alţi câţiva Indieni cari erau şefi în mica trupă.

Mă mira mult faptul că cei ce dormeau se aşezaseră atât de deschis în faţa focului. Să fi simţit ei în deplină siguranţă, bizuindu-se pe straja pe care o puseseră în stepă? Sau era altceva la mijloc?

Peretele de stâncă dealungul căruia ne târîserăm se înălţa cu vreo trei metri lângă noi. Să fi stat vreo santinelă colo sus, de unde iscodise în stepă?

Atunci însemna că nu ne văzuse încă şi în şoaptă împărtăşii lui Marian părerea mea.

— M'am gândit şi eu la asta — răspunse el; — Pongo trebue să se caţere neapărat sus şi să înlăture santinela. Poate găsim de acolo sus un drum mai bun de coborît în văgăună, căci nu-mi vine să cred că ticăloşii s'au folosit de o funie. Asta ar însemna că am fi ca într'o cursă de şoareci colo jos.

— Dar într'o capcană în care n'ar putea intra nici duşmanii, zisei eu. Cu siguranţă că Koluşii cunosc bine terenul şi vor fi ştiind ei şi o ieşire pentru caz de nevoie.

— Tot ce se poate — încuviinţă Marian — dar atunci ar fi găsit şi Malony ieşirea aceasta. In sfârşit, vom vedea noi cum stau lucrurile; principalul e acum ca Pongo să se urce sus şi să descopere santinela. Eu unul cred — sunt aproape sigur — că se află una pe acolo. Mă duc să-i spun prietenului nostru.

Marian se târî binişor până la Pongo, care se afla ceva mai la dreapta. După câtva timp se ridicară amândoi şi păşiră spre peretele de

stâncă. Firește că Pongo s'ar fi putut cățăra și singur, dar asta ar fi făcut sgomot. Pe de altă parte nu era bine să se ivească deodată unul, ci mai întâi trebuia să ridice puțin capul deasupra marginii, ca să zărească santinela.

Așa fiind, Marian se aplecă lângă perete, Pongo se urcă pe umerii săi și putu să cuprindă cu privirea platoul. Stătu câtva timp astfel, apoi se aplecă și vorbi ceva în șoaptă cu Marian.

Și prietenul meu izbuti să îndeplinească recordul de a se ridica încetișor cu Pongo pe umeri. Nu e exagerat când spun „record", căci Pongo nu era deloc ușor și în afară de asta Marian trebuia să se miște ușor și cu mare băgare de seamă.

Când fu în sfârșit în picioare, Pongo se'ntinse cu burta pe coama stâncii și se târî ca un șarpe înainte. In clipa următoare se mistui în întunerec.

Așteptarăm într'o încordare nespusă. Va izbuti prietenul nostru negru să descopere colo sus o santinelă și să-i facă de petrecanie fără să facă sgomot?

Tresării speriat când cineva mă atinse deodată. Era Gallagher, care șopti agitat:

— Ai observat că ursii mei au dispărut, domnule Bertram? Asta mă face să cred că Maud a mea n'a fost dusă în văgăuna aceea. Pe când ne târam în patru labe n'am mai dat seamă la animale; de sigur că au găsit altă urmă

— Și prin asta cu siguranță și o altă intrare în văgăună, zisei eu. Atunci înseamnă că am făcut o foarte mare greșeală.

— Ce-ar fi să ne întoarcem? Poate că Jim ne așteaptă, după cum îi e obiceiul. Vrei să-i dai de veste prietenului d-tale?

— Firește. Dar ia stai! Colo jos s'a ridicat unul din cei ce dormeau lângă foc... Al pare să fie vorba de o schimbare de santinele. Vom vedea îndată dacă există vreo ieșire din văgăună, fără să fie nevoie de funie sau scară.

Priviram cu încordare la Kolușul care, ieșind de sub pătură, porni spre stânga peretelui de stâncă. Dar nădejdea noastră că ne va trăda vreo ieșire tăinuită, nu se îndeplini, căci omul se apropiă de perete, apucă o funie și începu să se cațere cu îndemânare.

Pe drumul acesta trebuia s'ajungă pe platoul de lângă noi, astfel că Pongo va avea acum de-a face cu doi potrivnici. Atunci îmi dădu în gând că se putea ca și cei trei urși să fie pe platou, căci era foarte probabil ca Maud Gallagher să fi fost lăsată jos în văgăună cu ajutorul aceleiași funii.

Împărtășii bănuiala mea lui Gallagher și el încuviință.

Indianul ajunsese sus și se săltă pe platou. Dacă Pongo apucase să isprăvească în vremea asta cu întâia santinelă, va fi pentru el o nimica toată să răpună și pe cealaltă; era însă și primejdios lucrul acesta, căci în chip normal santinela schimbată trebuia să coboare în văgăună, ca să se culce lângă foc, și faptul că nu venea ar atrage luarea-aminte a Kolușilor.

Mă cam simții neliniștit la gândul că a doua santinelă l-ar putea surprinde pe Pongo și ar alarma lagărul. Dar nu auzii niciun sgomot, dovadă că Negrul ieșise biruitor.

Apoi veni deodată Marian încetişor spre mine şi în acelaşi timp văzui că totuşi santinela schimbată coboară pe funie în văgăună. Era un individ înalt şi bine legat, după cât se vedea.

— Haideţi! şopti Marian în aceeaşi clipă. Să ne lăsăm în jos şi noi pe funie. Totul e în regulă.

Ca să nu ne dăm de gol prin şoapte, nu mai puserăm nicio întrebare, ca să aflăm ce făcuse uriaşul nostru, deşi eram oarecum îngrijorat de faptul că santinela schimbată scăpase. Mă mângâiam însă cu gândul că Pongo ştie ce face.

Ne apropiarăm de peretele de stâncă şi ne ajutarăm unul pe altul să ne săltăm pe platou. Când privii spre locul sub care văzuserăm focul din văgăună, zării două trupuri nemişcate. Să fi fost acolo..oare de la început două santinele? Nu se putea, căci atunci ar fi venit schimbul dublu.

N'avui răgaz să mă gândesc mult la asta, deoarece în aceeaşi clipă dispăru Pongo şi Marian ne îndemnă să coborîm îndată, dându-şi drumul cel dintâiu pe funie.

Îl urmai repede, căci se putea ca unul din cei ce dormeau în jurul focului să se trezească şi să ne simtă. Atunci firește că tot lagărul va fi pe picioare cât ai bate din palme.

Coborîrea merse bine, căci peretele de stâncă de care ne sprijineam picioarele era neted de tot, dovadă că fusese folosit adesea.

Când ajunsei jos, Marian îmi şopti:

— Alei înăuntrul

Avea un glas ciudat de răguşit, — dar asta

îmi atrase luarea aminte mai târziu, când mă trezii din nesimțire. În aceeași clipă când o mână — pe care o crezui, firește, a lui Marian — mă trase într'o crăpătură îngustă a peretelui de stâncă, țâșni lumina unei lămpi de buzunar care mă orbi cu totul. Și în momentul următor mă prăbușii la pământ sub o lovitură puternică.

Deșteptarea fu foarte neplăcută. Capul îmi vâjâia, de parcă ar fi roit albine într'însul. Rotocoale mari de foc îmi licăreau pe dinaintea ochilor și numai cu greu îmi putui înăbuși un geamăt de durere. Nu vroiam să dau semne de slăbiciune dușmanilor noștri.

Încetul cu încetul gândurile mi se limpeziră. De sigur că și camarazii mei avuseseră aceeași soartă, altminteri n'aș fi fost legat cu funii cum eram. Cum de fusese cu putință să observe Kolușii coborîrea noastră?

După câtva timp izbutii să văd limpede și băgai de seamă că zăceam într'o peșteră boltită, prin a cărei intrare îngustă pătrundea lumina unui foc. Ridicai puțintel capul și privii în jurul meu.

Atunci văzui că și camarazii mei zăceau acolo, legați și ei. Tocmai ridica și Marian capul și șopti:

— Am nimerit-o de minune, Robert. Am picat în mâna banditilor cum nici că se putea mai bine.

— Dar cum Dumnezeu de ne-au văzut? îl întrebai.

— Nici eu nu știu, dar cred că o vom afla îndată. Din locul unde mă aflu, pot vedea afară. Kuskwag stă împreună cu mai mulți In-

Indianul acum se ridică... ai vine în peșteră!

O lumină vie se apropia. Indianul aprinsese o făclie de rășină, a cărei flacără îi lumina chipul. Un zâmbet batjocoritor îi flutură pe buze, în vreme ce ne măsură cu privirea câteva clipe. Apoi zise tăios:

— Da, domnilor, ar fi fost mai bine dacă nu v'ați fi luat după mine. Vă admir că ați izbutit să mă găsiți aici, dar asta m'a scutit de munca de a vă căuta mai târziu.

— Deocamdată suntem prinși, e drept — zise Marian. Aș vrea să știu însă cum de ați băgat de seamă venirea noastră.

— Cât se poate de simplu, rânji Kuskwag. Pe lunia asta de aici coboară numai paznicii noștri și am instalat un clopoțel care ne dă de veste ori de câte ori se folosește un străin de ea. Când schimbul a sosit jos, voi ați atacat santinela de sus, apoi ați coborît în văgăună, unde v'am doborît unul după altul.

Era într'adevăr simplu de tot și noi căzuserăm ca la comandă în capcana asta. E drept că n'aveam de unde să bănuim o astfel de viclenie, dar ar fi trebuit să ne spunem că Kolușii luaseră în orice caz măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite în lagărul lor.

Kuskwag urmă:

— V'ați amestecat în treburi cari nu vă privesc. Firește că vă vom înlătura pentru totdeauna din calea noastră, dar în ce chip veți muri, va hotărî altcineva. Îl aștept pe curând și atunci veți afla sentința.

Cu aceste cuvinte părăsi peștera, strigă ceva cum ajunse afară și după câteva clipe intrară înăuntru doi Indieni cu făclii aprinse și se

așezara lângă noi, spionându-ne fiecare mișcare. Acum chiar că era cu neputință să facem vreo încercare de eliberare.

Privii liniștit în jurul meu și-mi recunoscuui tovarășii. Numai Pongo lipsea. Îmi adusei aminte că dispăruse încă de când eram sus, pe platou. Asta mă umplea de nădejde, căci credincIosul nostru camarad se va pricepe el să ne scoată, chiar dacă dușmanii ar fi de două ori mai mulți.

Tocmai vroiam să vorbesc cu Marian în privința asta, când Kuskwag se ivi din nou. De data asta chipul său era schimonosit de furie și scrâșni:

— Cele două santinele zac sus, — cum e cu putință asta?

— Așa? făcu Marian, mirat. Nici eu nu pot pricepe.

Indianul ne privi sălbatec, apoi strigă:

—Uriașul negru lipsește; el s'a coborît în văgăună și eu credeam că e santinela schimbată. Dar las 'că-l prindem și pe el îndată!

Părăsi peștera și Marian îmi zise în șoaptă:

— Nu cred să-l prindă pe Pongo. Prietenul nostru a lucrat de minune și acum sunt sigur că vom fi liberi.

Un gest amenințător al unui paznic îl făcu să amuțească. Socotirăm mai nimerit să tăcem, în schimb ascultarăm cu încordare dacă nu se aude vreun sgomot afară care să ne dea de veste că Pongo fusese prins.

Dar totul rămase liniștit, — doar câteva chemări răsunară. Se părea că Indienii scotocesc prin toată văgăuna și se orientau între ei prin strigăte de recunoaștere.

V. — PEDEASA CEREASCA

TRECU INCA VREO JUMĂTATE DE CEAS. Apoi se ivi iar Kuskwag cu alţi doi Indieni, pentru întărirea pazei noastre.

Tlotlonul ne privi cu furie neputincioasă, apoi sorâsul:

— Până acum tovarăşul vostru n'a putut fi găsit, dar mâine îl vom urmări şi-l vom ucide. Voi însă veţi fi omorîţi îndată ce va veni „El". Şi asta se va întâmpla în curând...

In acceaşi clipă se lauzi de afară o chemare şi Kuskwag strigă, râzând triumfător:

— Acum vine „El" — vi se apropie sfârşitul.

Părăsi repede peştera, în vreme ce Indienii urmau să ne spioneze fiece mişcare. Situaţia devenea oarecum îngrijorătoare. Armele noastre erau adunate într'un ungher al peşterii, după cum văzui la lumina celor patru făclii; dacă am fi avut mâinile şi picioarele libere, Kolugil nu ne-ar fi putut face nimic.

Pe când mă gândeam la toate acestea, intrară în peşteră alţi şase Indieni, cari ne ridicară în tăcere pe mine, Marian şi Gallagher şi ne duseră afară. Furăm aşezaţi în jurul unui foc de la intrarea în peşteră. După câteva minute fură scoşi afară şi Malony împreună cu cei doi Indieni şi acum stăteam cu toţii împreună lângă foc şi ne aşteptam soarta.

De partea cealaltă a focului se ivi Kuskwag şi se aşeză jos. Apoi... fu adusă Maud Gallagher, legată, şi fu silită să şadă lângă Indian.

Apoi se ivi deodată un omuleţ şi se aşeză lângă foc. Gallagher scoase un ţipăt de furie şi răcni:

— Patrik Henderson... ticălosule!

Era avocatul John Eavens, dar acum n'avea cocoaşă şi părul îi era negru. Numai ochii-i şireţi rămăseseră aceeaşi. Zâmbea drăceşte, dădu din cap spre Gallagher şi chicoti:

— Ah, scumpul meu Tim, eu sunt. Nu m'aş fi gândit că-ţi vei redobândi limpezimea minţii, dar blestemaţii ăştia de aventurieri sunt în stare de orice. Am făcut bine că l-am trimis pe Kuskwag pe urmele voastre, altfel mi-ar fi mers rău.

— Nemernicule, răcni Gallagher înc'odată — mi-ai distrus fericirea şi viaţa. Oh! de-aş putea să te sugrum cu mâinile mele!

— Hihi! râse „avocatul" — cred şi eu că ai vrea, dar vezi că nu merge. Acum sunt eu cel mai tare, — şi ştii de ce te urăsc atât de mult? Să ţi-o mai spun: pentrucă o iubeam pe Ellen a ta, dar ea mă respinse cu scârbă, ceea ce mă răni adânc. Ea nici nu ţi-a destăinuit măcar asta, atât de neînsemnat eram pentru dânsa. Dar m'am răzbunat bine, — cred că recunoşti?

Gallagher scoase un geamăt şi-şi smuci legăturile. Ticălosul întâmpină însă cu un hohot batjocoritor încercarea aceasta, şi urmă:

— Maud a ta îmi place şi o voiu lua de soţie — dacă n'ai nimic împotrivă, firește. Dar nu vei putea să te opui, căci în curând vei amuţi pentru vecii-vecilor. Vei mai avea prilejul să vezi însă că va fi logodnica mea.

— Diavolule, să n'o atingi! răcni Gallagher când Henderson vru să înconjoare cu brațul mijlocul fetei. Diavole, dă-i drumul nevinovatei mele copile!

Curajoasa fată își veni singură în ajutor. Mâinile ei erau legate în față și când stârpitura de Henderson se lipi de ea, se trezi cu un pumn atât de puternic în obraz, încât sbură cât colo și rămase câteva clipe amețit.

Malony, care până atunci privise în tăcere, izbucni în râs și strigă:

— Bine ți-a făcut, răiosule!

Căuta probabil să atragă asupră-i furia lui Henderson, dar acesta părea să trăiască numai pentru răzbunarea sa. Se ridică cu anevoie, aruncă lui Malony o privire furioasă, apoi scrâșni:

— Așteaptă, cu tine mă răfuiesc eu mai târziu!

După aceea încercă s'o cuprindă din nou pe tânăra fată, dar de data aceasta pumnii legați ai copilei îl izbiră în obraz și cu un țipăt de groază, nemernicul căzu pe spate în foc.

Kuskwag împinse cu brutalitate în lături pe Maud, sări în picioare și-l scoase pe Henderson din flăcări. Nemernicul deabia se puteă ridica de jos și privi în juru-i ca un ieșit din minți. Probabil că lovitura fetei îl nimerise în bărbie și poate și-ar fi găsit sfârșitul în foc dacă nu l-ar fi salvat Indianul.

Strigă o poruncă lui Kuskwag și acesta apucă pe fată de brațe, o ridică pe jumătate și o tinu astfel.

Henderson se întoarse spre Gallagher și zise cu un rânjet drăcesc:

— Mai bine o ucid pe porumbiţa asta, căci e prea sălbatecă pentru mine ca logodnică.

Şi, unind vorba cu fapta, scoase un cuţit lat şi se pregăti să dea lovitura.

— Ticălosule, ucide-mă pe mine, dar las-o pe ea în viaţă! răcni Gallagher, desnădăjduit.

— Vii şi tu la rând — râse „avocatul" — fiică-ta are noroc că moare atât de repede. Hihi, Patrik Henderson nu se lasă bătut, nici chiar de o fată.

O sclipire a ochilor săi dovedea că avea de gând într'adevăr să dea lovitura. Un ţipăt nu ieşi din piept, în acelaşi timp, căci un omor atât de fioros în faţa noastră ne îngrozea chiar şi pe noi, cari eram doar obişnuiţi cu grozăvii şi mai mari.

Nu puteam face însă nimic, căci mâinile ne erau legate de picioare, — altminteri am fi încercat să izbim cu călcâiele în ticălosul de Henderson.

Cu câtă ardoare mă gândeam atunci la Pongo! Nu era în stare credinciosul uriaş să împiedece crima aceasta? Să se fi ascuns oare de Indienii cari îl căutau şi nu putea ieşi la iveală?

Asta ar fi fost cu totul împotriva firii sale, căci dacă ar fi văzut ce se petrecea aici, ar fi sărit ca un tigru, fără să se gândească o clipă la sine.

Privii disperat în juru-mi, nădăjduind să văd făptura uriaşului ivindu-se din clipă în clipă. Zadarnic! Henderson mai stătea cu cuţitul ridicat şi se bucura probabil văzând-o pe fată tremurând, — căci deşi Maud Gallagher privea liniştită la el, nu-şi putea împiedeca to-

fugi tremurul nervos, care o cuprinsese.

Barmanul ei tată stătea ca împietrit, cu ochii ţintă la privelişte înfiorătoare pe care o avea înaintea ochilor. Ce tragedie se desfăşura oare în sufletul nefericitului părinte?

Henderson ridică braţul, gata să lovească. Deodată se ivi un salvator de care aproape că uitasem. Şi era într'adevăr o judecată cerească ceea ce se abătu acum asupra lui Henderson şi a lui Kuskwag.

Îndărătul celor doi ticăloşi se ivi pe nesimţite o matahală, apoi o labă pocni pe „avocat" în cap şi-l făcu să sboare la vreo zece metri de locul unde se afla. In clipa următoare se prăbuşi la pământ şi Kuskwag, cu un ţipăt de moarte.

Salvatorul fusese credinciosul Jim: cu două lovituri de labă zdrobise pe ticăloşi, scăpând-o pe stăpâna sa.

Pe când însufleţirea noastră nu mai cunoscu margini, se apropiară de noi restul Indienilor, cu gând, de sigur, să ne ucidă repede — dar atunci se iviră ceilalţi doi urşi, făcându-i să înceremenească locului.

Şovăiau, probabil, dacă să se năpustească asupra animalelor, — când... scoţând răcnetul său de luptă pe care-l cunoşteam atât de bine, Pongo sări între dânşii, ridică pe unul şi-l aruncă în mijlocul celorlalţi, cari sburară ca nişte mingi.

În clipa următoare, uriaşul fu lângă noi şi ne tăie la repezeală legăturile. Săririm în picioare şi alergarăm înainte înapoi în peşteră. Când simţirăm armele în mână ne recăpătarăm curajul; voiam să ieşim în văgăună, ca

să începem tratative cu Indienii, când Pongo dădu buzna înăuntru cu Maud, căreia îi tăiase repede legăturile.

Nespus de mișcătoare fu scena dintre tată și fiică. Îi lăsarăm singuri pe cei doi fericiți și ieșirăm afară din peșteră.

Koluşii stăteau la oarecare depărtare şi priveau cu teamă spre noi. Marian li se adresă în englezește și din rândurile lor răspunse unul mai în vârstă, în aceeași limbă.

Prietenul meu strigă cu asprime:

— Ce v'am făcut de vroiați să ne omorîți! Vreți să pun urșii să vă sfâșie? Sau să vă ciuruim cu gloanțe? Răspunde repede!

De sigur că niciunul din cele două soiuri de moarte nu le-ar fi fost plăcut, așa că nu era de mirare că bătrânul începu să se jure că sunt nevinovați, spunând că făcuseră ceea ce făcuseră numai din porunca lui Kuskwag și că n'aveau nimic cu noi.

Marian le ceru să depună armele, ceea ce făcură. Le luarăm și le puserăm în peșteră, îndărătul nostru. Indivizii făceau acum mutre atât de nevinovate, încât eram siguri că nu vor mai întreprinde nimic împotriva noastră.

Îl privirăm pe Kuskwag care zăcea la câțiva metri de foc. Era stâlcit rău și nimeni nu l-ar mai fi putut recunoaște. Koluşii săpară repede o groapă la marginea văgăunii și cele două cadavre fură îngropate.

Când ceremonia se sfârși, scoaserăm din peșteră pe tată și fiică. Maud privi cu teamă în juru-i, dar răsuflă ușurată când nu mai zări cele două cadavre.

Adunați în jurul focului, încălzirăm niște con-

peşte şi în vreme ce mâncam, biata fată istorisi că, în general, Indienii o trataseră bine, numai Kuskwak o păzise cu străşnicie, făcându-i cu neputinţă orice încercare de fugă.

Luarăm hotărîrea să ne petrecem noaptea în peşteră şi să facem calea 'ntoarsă. Gallagher propuse ca să cerem Koluşilor să ne construiască nişte kanu-uri, cu ajutorul cărora am putea ajunge mai repede la ţintă.

Vorbirăm cu bătrânul, care se declară dispus să ne îndeplinească dorinţa. Eram opt persoane şi ne-ar fi fost deajuns două kanu-uri mari. Când Marian spuse asta bătrânului, el se sfătui cu tovarăşii săi şi imediat câţiva se cătărară în sus pe funie, dispărând pe platoul stâncos, de unde auzirăm în curând loviturl de topor. Cu tot întunerecul, Indienii se puseră să doboare copaci pentru construirea kanu-urilor.

Ne făcurăm un culcuş în faţa peşterii şi dormirăm de minune până dimineaţa.

După ce băurăm ceaiul, bătrânul Koluş ne călăuzi până aproape de Yukon-River, unde se afla o crăpătură îngustă şi foarte ascunsă, care ducea în sus, prin peretele stâncos. Pe drumul acesta veniseră cu Maud şi tot pe aici ne furişaseră şi cei trei urşi uriaşi.

Când cele două kanu-uri fură gata, ne luarăm rămas-bun de la Koluşi, cari păreau foarte veseli că scăpaseră cu bine.

Ne împărţirăm în aşa fel în kanu-uri că Gallagher cu fiică-sa şi cei doi Indieni să fie în cel din faţă, pe când eu, Marian, Pongo şi Maloney ne îmbarcarăm în celălalt.

Koluşii aduseseră lemnele la un loc liniştit

al Yukon-ului, astfel că nu fu deloc greu să ne depărtăm de țărm.

Porniram cu viteză spre coasta îndepărtată, spre civilizație. Cei trei urși ne însoțeau și se ținoau mereu pe mal după noi, gonind de rupeau pământul.

Dar cu asta nu s'au sfârșit aventurile noastre din Alaska, adică ale celor trei tovarăși nedespărțiți. Cu alt prilej, dragă George, îți voiu istorisi o pățanie ciudată pe care o datorăm lui Malony, noua noastră cunoștință, — încheiă doctorul Bertram.

In Numărul următor:

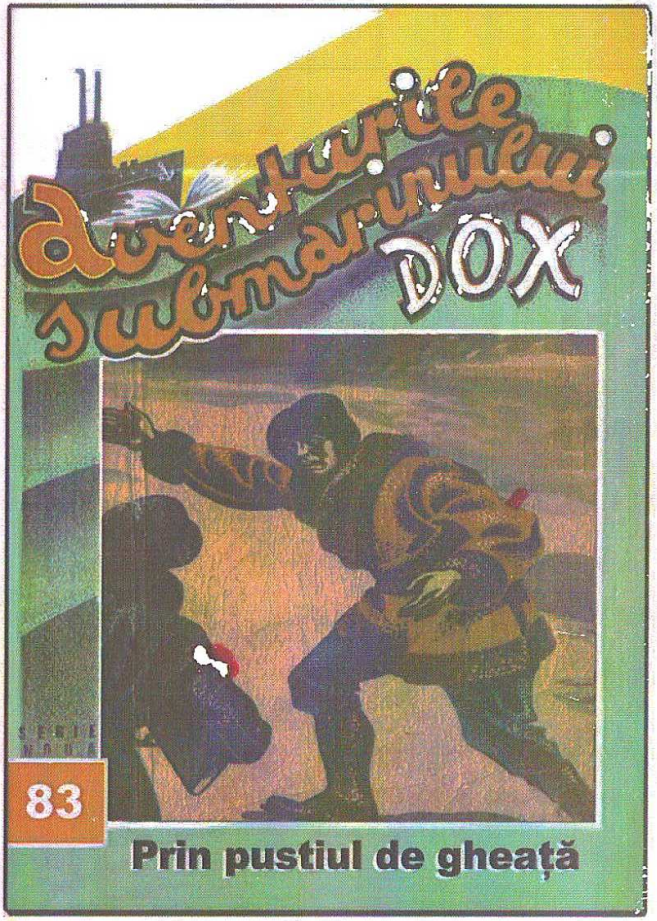

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro